

hvor selv de extremeste politiske Meninger dog ikke ville kunne nægte, at der ved Siden af Befolkningens naturlige Ret til fri Selvbestemmelse staaer en historisk Ret for Kronen til at kræve de Fordringer respecterede, hvoraf Dpreholdelsen af et ældgammelt Monarchie er betinget, og hvor det gjælder at danne en constitutionel Sammenlutning mellem Landsdele, der ikke blot indeholde forskjellige Nationaliteter og indgroede Modsatninger, men hvis Beboere for saa Nar siden have staaet i Baaben mod hinanden. Her vilde Majoritetsvalgene fra de særlige Repræsentationer derfor ikke blot medføre den i deres Væsen liggende Modstræben mod en oprigtig Sammenlutning i det Fælles, ikke blot foranledige en høist ubillig og for Fællesforsamlingens Virksomhed og Anseelse skadelig Udelukkelse af alle Minoriteterne og de af dem repræsenterede Interesser, men de vilde let kunne bevirke, at i Holsteen de moderatere Anskuelser, der muligens kunde formilde Modsatningerne, fortrængtes af de skarpeste Uderligheder, der i Raadsalen vilde fortsætte den paa Valpladsen forstummede Kamp, og de vilde ganske sikkert have til Følge, at i Slesvig det danske Element, for hvis Bevarelse det danske Folk har bragt saa store Ofere, og paa hvis Hjælp det har bygget saa store Forhaabninger, ifølge den slesvigiske Forsatnings eiendommelige Bestaafenhed, vilde blive aldeles udelukket fra den Folkerepræsentation, der skulde fremstille Monarchiets Eenhed og røgte dets vigtigste Fællesinteresser.

Det fortjener derfor den største Paaskjonnelse, at Udstaet har opgivet det føderalistiske Delegationsprincip, som, i Forbigaaende bemærket, fornuftigviis maatte medføre, at Landstinget erholdt, ikke en Trediedeel, men Halvdelen af den Rigsdagen tildeelte Repræsentation, og hvis yderligst gaaende Conseqventis vilde finde sit Udtryk i den i Rescriptet af 28de Januar 1848 nedlagte Paastand, at hver af de deri forudsatte Landsdele (Danmark og Slesvig-Holsteen), uafhængigt af deres Folkemængde, skulde have ligestør Andeel i Repræsentationen. Det kan ikke andet end fuldkommen billiges, at den Andeel i Valget, der, efter hvad der tidligere var foregaaet i Sagen, maatte tilfalde de særlige Repræsentationer, er tildeelt disses Medlemmer

som Valgmænd, og at det nye Element, hvorved Folkerepræsentationen skulde forstærkes, skal fremgaae af almindelige Valg, efter en for hele Monarchiet fælles Valglov. Ved det første er der tilstrækkeligen sørget for et passende Forbindelsesled mellem den fælles og alle de særlige Repræsentationer, uden at der er givet disses — maaskee meget ringe, maaskee aldeles forbigaaende — Majoriteter til et vist givet Tidspunkt Løslighed til, med Udelukkelse af maaskee meget berettigede og indsydelsesrige Minoriteter, at stemple en eensidig Partianskuelse som Udtrykket for den offentlige Mening i en heel Landsdeel. Men ved Siden deraf er der ved de directe Valg efter en eensartet Valglov aabnet Afgang for et af de enkelte Forsamlinger og de i disse sig udviklende separatistiske Coterianskuelser uafhængigt Element, som allerede ved sin Tilblivelse er henvist til at repræsentere Eenheden i det Fælles, og saaledes særligen er kaldet til at være Bæreren for Statsideen. Det kan under alle de hos os bestaaende Forvillinger være tvivlsomt nok, om denne vil være istand til at trænge igjennem; men det er vist, at Frygten for Centralisation og Amalgamation er af alle Farer, der kunne true den tilstgæde Samfundsorden, den, som er mindst begrundet.

Naar Udvalget ubetinget og eenstemmigen billiger, at den i Rigsdagens Adresse fordrede, i Ministertets Program lovede, Forøgelse af det folkevalgte Element i Rigsraadet er søgt tilveiebragt ved directe Valg efter en eensartet Valglov, saa gjælder dette derimod ikke om den deri opstillede Censur.

Det er en Selvefølge, at denne Bestemmelse vilde fremstille sig ganske anderledes hos os, dersom den her, som i de andre Landsdele, fremtraadte som en Udvidelse, og ikke som en Indskrænkning i bestaaende politiske Rettigheder. Hos os fremkalder den nødvendigviis Sammenligningen med den danske Valglov, som har staaet dybe Rødder hos den store Masse af Folket, og efter Manges Mening i Tidernes Løb vil vise sig som det sikreste Middel til at indføre den frie Forsatning i Livet og derigjennem at opdrage Folket til Frihedens rette Brug og fulde Nydelse. Paa den anden Side have ganske vist ikke Faa fra Først af med Mis-